

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2762	Κυριακὴ Ε' Λουκᾶ (Λουκ. 16,19-31) 1 Νοεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀγαπήστε τὴν ἀπλότητα τοῦ Χριστοῦ

«Ἀνθρωπὸς τις ἦν πλούσιος καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς» (Λουκ. 16,19)

Θ ἄρκεστῶ, ἀγαπητοί μου, νὰ θέσω ἓνα **ἐρώτημα** καὶ ν' ἀπαντήσω σ' αὐτό.

Γιατί ὁ πλούσιος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. Λουκ. 16,19-31) **πῆγε στὴν κόλασι**; πῆγε ἄραγε μόνο καὶ μόνο **γιατί ἦταν πλούσιος**; Ὁχι. Διότι, ἐνῶ αὐτὸς πῆγε στὴν κόλασι, ἀντιθέτως στὸ ἴδιο κείμενο βλέπουμε, ὅτι ἓνας ἄλλος πλούσιος, ὁ Ἀβραάμ, ἦταν ὄχι ἀπλῶς στὸν παράδεισο μὰ στὴν καρδιὰ τοῦ παραδείσου. Δύο πλούσιοι, ὁ ἓνας στὴν κόλασι, ὁ ἄλλος στὴν καρδιὰ τοῦ παραδείσου· δὲν εἶνε παράξενα αὐτά; Ἐξηγοῦνται ὁμως. Διότι ὁ Ἀβραάμ ἀπὸ τὰ πλούτη του ἐλάχιστα κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ὅλα τ' ἄλλα τὰ σκόρπιζε στοὺς φτωχοὺς. Ἐνῶ ὁ ἄλλος, ποὺ πῆγε στὴν κόλασι, ὅλα τὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς φτωχοὺς δὲν ἔδινε φράγκο. Νά λοιπὸν ὁ λόγος ποὺ ὁ ἓνας μὲ εἰσιτήριο τὴν ἀγάπη μπῆκε στὸν παράδεισο, καὶ ὁ ἄλλος **λόγω τῆς ἀσπλαχνίας** του ἔπεσε στὶς φλόγες τῆς κολάσεως.

Ἄς δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸν **θλιβερό πλούσιο**.

Τὸ εὐαγγέλιο δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομά του. Λέει ἀπλῶς· «Ἦταν κάποιος πλούσιος». Αὐτὸς λοιπὸν **ζοῦσε μὲ πολυτέλεια**. Ἀπόδειξις;

Πρῶτον ἡ **ἐνδυμασία** του. Τὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι φοροῦσε **«πορφύραν καὶ βύσσον»** (ἐ.ἀ. 16,19). Εἶχε δηλαδὴ φόρεμα ὄχι μόνο μεταξωτό, μὲ κλωστὲς ἀπὸ μετάξι, ἀλλὰ καὶ πορφυρό, βαμμένο δηλαδὴ κόκκινο. Αὐτὸ ἔχει σημασία· διότι στὰ πορφυρᾶ ντύνονταν μόνο βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τῶν Περσῶν, τῶν Ἀσσυρίων κ' ἔπειτα τοῦ Βυζαντίου· μόνο αὐτοὶ φοροῦσαν τὴν **«πορφύραν»**. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ βασιλόπουλα καὶ πριγκίπισσες γεννιοῦνταν μέσα σὲ σεντόνια κόκκινα, ὠνομάζονταν **πορφυρογέννητοι**. Κόκκινα ἀκόμα ἦταν καὶ τὰ πέδιλά τους. Θυμηθῆτε ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅτι, ὅταν ἔπεσε ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ οἱ Τοῦρκοι ἔψαχναν μέσα στὰ πτώματα νὰ βροῦν ποῖο εἶνε τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, τὸ ἐντόπισαν ἀπὸ τὰ πέδιλα, τὰ σανδάλια του, ποὺ ἦταν κόκκινα καὶ εἶχαν ἀπάνω τὸν δικέφαλο ἀετό.

Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, λοιπὸν, χωρὶς νὰ

ἔνε βασιλεὺς, ντυνόταν σὰν βασιλεὺς! Ἡ πολυτέλεια τοῦ φαινόταν κι ἀπὸ τὴν **κατοικία**· ἔμενε σὲ παλάτι. Καθημερινῶς εἶχε εὐωχία σὲ συμπόσια μὲ φίλους του. Στὸ τραπέζι παρέθετε ἐκλεκτὰ φαγητά, κρασιὰ ἀρωματώδη, μεθυστικά. Ἔτρωγε κ' ἔπινε συνοδείᾳ μουσικῆς ἀπὸ τραγουδίστριες ποὺ τὸν διασκέδαζαν.

Καὶ ἐνῶ ἔτσι ζοῦσε ὁ πλούσιος, στὴν αὐλή του ζητιάνευε ἓνα φτωχαδάκι, ὁ **Λάζαρος**. Αὐτὸς ἔστρεφε τὰ πάντα· δὲν εἶχε στέγη νὰ μείνῃ, ροῦχο νὰ σκεπαστῇ, τροφή νὰ ζήσῃ. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλ' αὐτὰ ἦταν καὶ ἀσθενής· τὸ σῶμα του εἶχε γεμίσει ἔλκη, πληγές. Κανένας (ὕπηρετης, γυναίκα, γιατρός) δὲν νοιαζόταν γι' αὐτόν, νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τὸν βοηθήσῃ. Μόνο τὰ σκυλιά, ποὺ ἔτρεφε ὁ πλούσιος, αὐτὰ ἔρχονταν καὶ ἔγλειφαν τὶς πληγές του (βλ. ἐ.ἀ. 16,19-21), τὶς καθάριζαν ἀπὸ τὰ πύα. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει, ὅτι τὰ σκυλιά ἐκτελοῦσαν ρόλο νοσοκόμου.

Βλέπουμε λοιπὸν, ἀδελφοί μου, **δυὸ εἰκόνες**· τοῦ ἄσπλαχνου πλουσίου καὶ τοῦ φτωχοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν γόγγυσε, δὲν καταράστηκε, δὲν βλαστήμησε· πέρασε μιὰ ζωὴ μὲ ὑπομονή, καρτερία κ' ἐλπίδα στὸ Θεό. Αὐτὸ ἄλλωστε σημαίνει τὸ ὄνομά του· **Λάζαρος** εἶνε λέξι ἐβραϊκὴ καὶ σημαίνει «ἔχει ὁ Θεός». Ὁ πλούσιος ἀντιθέτως φάνηκε μέχρι τέλους σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. **Ἐζησε μὲ πολυτέλεια**.

Τὸ κυριώτερο ἀμάρτημα τῶν πλουσίων δὲν εἶνε ἡ τσιγγουνιά τους. Στὴν κόλασι θὰ πᾶνε κ' οἱ τσιγγούνηδες. Οἱ πλούσιοι διακρίνονται σὲ δυὸ κατηγορίες· τῶν τσιγγούνηδων, ποὺ δὲν δίνουν οὔτε στὸν ἄγγελό τους νερό, καὶ τῶν σπάταλων, ποὺ σκορποῦν τὰ χρήματά τους γιὰ τὰ κέφια, τὶς διασκεδάσεις καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τους. Καὶ ὁ σημερινὸς πλούσιος δὲν ἦταν φιλάργυρος, ἀλλὰ ἦταν **σπάταλος**, ἄσωτος ποὺ ἔζησε μὲ πολυτέλεια. Τὸ κυριώτερο ἐλάττωμά του ἦταν αὐτό, ἡ **πολυτέλεια**· «ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον» καὶ ζοῦσε «εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς» (ἐ.ἀ. 16,19).

Ἡ πολυτέλεια λοιπὸν εἶνε ἀμάρτημα. Καὶ δυσ-

τυχώς, ἐνῶ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μεγάλα σπίτια, σήμερα κατεβαίνει κατεβαίνει, καὶ τώρα ἔχει φτάσει μέχρι τὶς καλύβες καὶ τὰ φτωχόσπιτα.

Πολυτέλεια κατ' ἀρχὴν στὴν **κατοικία**. Πρῶτα οἱ Χριστιανοὶ εἶχαν μικρὰ σπιτάκια, χαριτωμένα, μὲ τὶς γλάστρες καὶ τὰ λουλούδια, μὲ τὰ στρωσίδια καὶ τοὺς τάπητές τους· ἦταν κατοικίες ταπεινές. Τώρα, ὅπως στὴν κοπριά φυτρώνουν τὰ μανιτάρια, ἔτσι στὶς πόλεις φύτρωσαν πολυκατοικίες πολυώροφες. Καὶ ὄνειρο κάθε ἐπαρχιώτη ἔγινε νὰ κατεβῇ στὴν πόλι ν' ἀγοράσῃ διαμέρισμα. Δὲν τοῦ φτάνει τὸ καλυβάκι του ἐδῶ. Θὰ ῥθῃ ὅμως καιρὸς ποὺ οἱ μεγαλουπόλεις θ' ἀδειάσουν σὲ μιὰ νύχτα.

Πολυτέλεια ἔπειτα στὰ **ἐπιπλά**. Πρῶτα μιὰ καρέκλα, ἓνα τραπέζι ταπεινὸ καὶ λίγα λουλούδια ἔφταναν. Ὅχι· τώρα ἐπιπλά! καὶ δὲν τοὺς ἀρέσουν τὰ ἐλληνικά· φέρνουν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἐπιπλά, καθρέφτες, σερβίτσια ἀκριβὰ κ.τ.λ.. Νομίζεις πὼς μπαίνεις σὲ παλάτια. Ὁ βασιλιάς εἶχε πιὸ ἀπλᾶ ἀπὸ μερικοὺς πλουσίους ποὺ ζοῦν μὲ χλιδή.

Πολυτέλεια ἀκόμη στὴν **ἐνδυμασία**. Στὰ παλιά τὰ εὐλογημένα χρόνια κάθε σπίτι εἶχε ἀργαλειό, ὅπως εἶχε καὶ ἡ Παναγία. Καὶ τὰ χέρια τους ἔφτιαχναν ὑποδείγματα χειροτεχνίας καὶ εὐρεσιτεχνίας. Τώρα πᾶνε πιά οἱ ἀργαλειοί· θέλουμε ροῦχα ἀκριβὰ, ὑφάσματα μὲ φίρμες ἀπ' ἔξω, καὶ νέα φορέματα, τὰ ὁποῖα φέρνουν συνεχῶς ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴ Γαλλία καὶ ἀπ' ἄλλοι.

Πολυτέλεια τώρα στὴ **διατροφή**. Ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν τὸ κρέας 4 - 5 φορές τὸ χρόνο, σὲ μεγάλες γιορτές. Σήμερα κρέατα ψήνουν συνεχῶς, μερικοὶ μάλιστα ἀκόμα καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ! Παλαιότερα ζοῦσαν μὲ ψωμί ἀπὸ κριθάρι ἢ ἀραβόσιτο καὶ κρύο νερό· καὶ τότε, ποὺ περνοῦσαν φτωχικά, —σημειώστε το— εἶχαν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ζοῦσαν 90 καὶ 100 χρόνια. Καρκίνος δὲν ὑπῆρχε. Τώρα μὲ τὰ βούτυρα, τοὺς μεζέδες, τὰ μπιφτέκια, τὶς μπίρες, τὰ κρασιά θερίζει τὸν κόσμος ὁ καρκίνος. Ἐγκαταλείψαμε τὴν ἐγκράτεια καὶ χάσαμε τὴν υἰεῖα. Νηστεία δὲν τηρεῖται ὄχι Τετάρτη καὶ Παρασκευῇ, οὔτε Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

Πολυτέλεια στὰ **σχολικὰ εἶδη**. Στὰ χρόνια τὰ δικά μας τὰ παιδιὰ ἔπαιρναν τὰ βιβλία στὰ χέρια. Τώρα βλέπεις, ἀκόμη καὶ τὰ φτωχότερα, ἔχουν εἰδικὲς δερμάτινες σάκκες· καὶ οἱ πιτσιρίκοι λὲς καὶ εἶνε ὑπουργοὶ καὶ νομάρχες.

Πολυτέλεια γενικά στὴν **ἐμφάνισι**. Βλέπεις τώρα δὲν ἀρέσει στὴ γυναῖκα νὰ ἔχῃ τὰ φυσικά μαλλιά, αὐτὰ ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός· καὶ γιὰ νὰ περιποιηθῶνται τὰ μαλλιά τους γέμισε ὁ τόπος κομμωτήρια. Τώρα ὅλοι οἱ νέοι ἔχουν ρολόγια, ἀκριβὰ παπούτσια καὶ ἄλλα πολλὰ.

Ἡ πολυτέλεια εἶνε **μιὰ κατάρρα** στοὺς ἔθνος μας.

* * *

Ἡ πολυτέλεια, ἀδελφοί μου, ὅπως τὴν περιγράφει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι «ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς» (ἐ.ἀ. 16,19), αὐτὴ ἡ πολυτέλεια **δὲν εἶνε σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου**. Ἀνοίξτε διαβάστε. Ἐμεῖς πιστεύουμε στοὺς Χριστοὺς, εἶνε ὁ ἀρχηγός μας. Λοιπὸν πὼς ἔζησε ἐκεῖνος; ἔτσι ὅπως ζοῦμε ἔμεῖς;

ἀγαποῦσε τὴν πολυτέλεια; Ἐκεῖνος εἶπε κάποτε· Τὰ κοράκια κ' οἱ ἀλεποῦδες ἔχουν τὶς φωλιές τους, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58). Ἐμεῖς γιὰ ὕπνο θέλουμε σουμιέ, κρεβάτι ἀναπαυτικόν, καὶ προσκέφαλο ἀπαλόν· ὁ Χριστὸς κρεβάτι ὅπου ξεψύχησε εἶχε τὸ σταυρὸ καὶ προσκέφαλο τὸ ἀγκάθινο στεφάνι. Ἔτσι ἔζησε ὁ Χριστός, ἔτσι ἡ Παναγία μας, ἔτσι οἱ ἅγιοι, ἔτσι οἱ πατέρες μας αἰῶνες ὁλόκληρους. Τώρα ἡ πολυτέλεια ἀπὸ τὴ Δύσι μᾶς κόλλησε σὰν ψώρα καὶ μᾶς διαλύει· εἶνε **καταστροφή τοῦ γένους μας**.

Ἐνα σᾶς λέω. Ἄν μπορούσατε νὰ μετρήσετε **τί λεφτὰ ξοδεύονται** σήμερα **σὲ πράγματα περιττὰ** (ἀλκοόλ, θεάματα, τουαλέτες, καλλυντικά κ.τ.λ.), θὰ μένατε ἄφωνοι. Πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα περνοῦσα δώδεκα ἡ ὥρα ἀπὸ ἓνα χωριὸ καὶ τί νὰ δοῦν τὰ μάτια μου· εἶχαν φέρει ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη καλλιτέχνηδες ντιζέζ καὶ διασκέδαζαν. Κ' ἔμαθα, ὅτι σὲ μιὰ νύχτα αὐτὴ μάζεψε 6 μὲ 7 χιλιάδες δραχμές! Οἱ ἀγρότες κοπιάζουν, μοχθοῦν, καὶ μετὰ ἔρχονται αὐτές, στραγγίζουν τὰ πορτοφόλια· καὶ μένει τὸ παιδί τους χωρὶς βιβλίο καὶ τετράδιο, καὶ ἡ γυναῖκα τους χωρὶς φουστάνι. Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀστεῖα.

Ἐὰν μπορούσαμε ν' ἀγαπήσουμε τὴν **ἀπλότητα**, τὴ **λιτότητα** καὶ τὴν **ἐγκράτεια** ποὺ μᾶς δίδαξε τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ ἦμασταν τὸ πλουσιώτερο κράτος. Ἄν τώρα γίναμε διακονιараῖοι, κι ἀπλώνουμε τὸ χέρι ἐπαιτώντας καὶ περιφέρουμε στὰ ἔθνη δίσκο «ἐλεῆστε μας», μιὰ αἰτία εἶνε ἡ πολυτέλεια. Αὐτὴ ἡ ψώρα ἄρχισε ἀπὸ τὶς πόλεις καὶ ἔφτασε στὰ χωριά.

Μὴ ζηλεύετε αὐτὴ τὴ ζωὴ. Νὰ ζήσετε ἀπλᾶ. Νὰ ἔχετε τὴν **ἀπλότητα** ποὺ ἔχει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία μας· **αὐτὴν ν' ἀγαπήσετε**. Εἶνε ντροπὴ σ' ἓνα χωριό, ἐνῶ ἔχουν καὶ ξοδεύουν γιὰ κρασί, καπνὸ κ.λπ., νὰ βλέπουν μιὰ χήρα μὲ ὀρφανὰ καὶ κανεὶς νὰ μὴ δῖνῃ κάτι γι' αὐτήν. Σεῖς τὰ χρήματα ποὺ ἔχετε εἶνε βγαλμένα μὲ ἰδρώτα. Κοπιάζετε, εἴστε ἄνθρωποι τοῦ κόπου καὶ τοῦ πόνου. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ δραχμὴ σας νὰ τὴν ξοδεύετε μὲ σύνεσι, ἐκεῖ ποὺ πρέπει· ὄχι ἄλλοι.

Ἡ **Ἀμερικὴ** ἔχει πολλὰ κακὰ· γκάγκστερς, Χόλ-λυγουντ κ.ἀ.· ἀλλὰ ἔχει κ' ἓνα καλόν· ἔχει ὁ Ἀμερικανὸς 100 δολλάρια; τὰ 40 τὰ δίνει σὲ ἄλλους (γιὰ σχολεῖα, ἐκκλησιές, δασκάλους, ἱεραποστόλους...). Ἐμεῖς;

Νὰ μιμηθοῦμε τὰ καλὰ τους. Γιά φανταστήτε, νὰ κάνουμε οἰκονομία, καὶ ἀπὸ τὴν οἰκονομία μας νὰ φορτώσουμε δέκα καράβια μὲ ροῦχα, τρόφιμα, φάρμακα... κι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ νὰ τὰ πᾶμε σ' ἓνα ἄλλο κράτος ποὺ πεινᾷει!

Μπρός λοιπὸν τώρα. Σεῖς ποὺ μ' ἀκοῦτε, **βάλτε πρόγραμμα στὴ ζωὴ σας!** Ὅ,τι εἶνε ἀναγκαῖο στοὺς σπῖτι, νὰ τὸ παρέχετε ἀπλᾶ, ταπεινά, χωρὶς πολυτέλεια· καὶ ὅ,τι περισσεύει, δὲν εἶνε δικό σας! Ποιὸς τό'πε; Ὅ,τι περισσεύει, ὅπως λέει ὁ ποιητής, «εἶναι τῆς χήρας, τ' ὀρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλᾷτε» (Ἀχ. Παράσχος, Ἐλεημοσύνη). Τὸν ἄσπλαχνο μὲ τοὺς ἀθέους θὰ κατακρίνῃ ὁ Χριστός.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2763

Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56)
8 Νοεμβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ αἰμορροοῦσα ἀνθρωπότης

«Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην» (Λουκ. 8,48)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 8,41-56). Ἀκούσατε τὰ δύο θαύματα ποὺ μᾶς περιγράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς· τὸ ἓνα μικρότερο, **θεραπεία ἀσθενούς**, τὸ ἄλλο μεγαλύτερο, **τρισμέγιστο, ἀνάστασι νεκρᾶς**. Τὸ ἓνα φωνάζει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Κύριός μας εἶνε ὁ μοναδικὸς ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων· τὸ ἄλλο σαλπίζει στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ὅλων. Νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὰ δύο δὲν φτάνει ὁ χρόνος.

Ἄλλωστε, **γιὰ ἓνα καλοπροαίρετο, φτάνει καὶ ἓνα θαῦμα** γιὰ νὰ πιστέψῃ. Ὁ ἄλλος, ὄχι ἓνα ἢ δύο, χιλιάδες θαύματα νὰ δῇ, δὲν θὰ πιστέψῃ. Ἀπόδειξις οἱ Ἑβραῖοι· πόσα θαύματα δὲν εἶδαν μπροστὰ στὰ μάτια τους! καὶ ὄχι μόνο δὲν πίστεψαν, ἀλλὰ στὸ τέλος καὶ σταύρωσαν τὸν Κύριο. Δὲν ἰσχύει αὐτὸ ποὺ λένε πολλοί· Ὅχι γίνῃ ἓνα θαῦμα νὰ πιστέψω. Καὶ ἂν υποθέσουμε ὅτι γίνεται σήμερα στὴ Φλώρινα ἓνα θαῦμα, πολλοὶ δὲν θὰ πιστέψουν ἀλλὰ θὰ θελήσουν κατὰ διαφόρους τρόπους, ἐπιστημονικοὺς ἢ ἄλλους, νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Ὡστε δὲν εἶνε ἡ ἔλλειψι θαυμάτων ποὺ κάνει τοὺς πολλοὺς νὰ μὴν πιστεύουν· εἶνε ἡ διάθεσί τους. Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος ἔχῃ καλὴ διάθεσι, φτάνει καὶ ἓνας λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, ἓνα θαῦμα, γιὰ νὰ πιστέψῃ· ἐὰν δὲν ἔχῃ καλὴ διάθεσι καὶ ἡ καρδιά του εἶνε σκληρὴ σὰν τὴν πέτρα, τότε αὐτός, ὅσα θαύματα καὶ νὰ δῇ, καὶ ὁ Χριστὸς ἀκόμα νὰ κατεβῇ καὶ νὰ θαυματοουργῇ, δὲν θὰ τὸν πιστέψῃ.

Περιορίζομαι λοιπὸν μόνο στὸ ἓνα θαῦμα, τὸ μικρότερο, στὴν **θεραπεία τῆς ἀσθενούς**.

Ἦταν, λέει τὸ εὐαγγέλιο, μιὰ **γυναίκα δυστυχισμένη**. Γιατί δυστυχισμένη; πεινοῦσε; διψοῦσε; δὲν εἶχε ποῦ νὰ μείνῃ; Ὅχι· τὰ εἶχε ὅλα αὐτὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Ἦταν ἀρχόντισσα, εἶχε ὑπηρέτες καὶ ὑπηρέτριες. Καὶ ὅμως ἦταν δυστυχισμένη. Θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν ἔχῃ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, μόνο ἓνα ξεροκόμματο· νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ποτήρι καὶ νὰ πίνῃ νερὸ μὲ τίς φοῦχτες, ὅπως οἱ τσοπάνηδες στὶς πηγές· θὰ προ-

τιμοῦσε νὰ μὴ φοράῃ μεταξωτά, ἀλλὰ κουρέλια· θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν κατοικῇ σ' ἓνα μέγαρο, ἀλλὰ σὲ μιὰ καλύβα· θὰ προτιμοῦσε νὰ ἔνι ἢ πιὸ φτωχιά γυναίκα τοῦ κόσμου, παρὰ νὰ ἔχῃ αὐτὸ ποὺ εἶχε, νὰ εἶνε δηλαδὴ **ἀσθενής**. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ σπίτια, τὰ πλούτη κι ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ **ὑγεία**, ποὺ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Θεοῦ;

Ἦταν λοιπὸν δυστυχισμένη, γιατί ἦταν ἀσθενής. Ἐπασχε ἀπὸ γυναικεία ἀσθένεια· εἶχε **αἰμορραγία**, ἔσταζε αἷμα. Πόσα δὲν μεταχειρίστηκε! Ἀγόρασε φάρμακα ἀκριβά, πῆγε σὲ λουτρά, κατέφυγε σὲ φημισμένους γιατρούς· ξώδεψε ὅλο τὸ βίός της, ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Λουκ. 8,43), καὶ ὅμως θεραπεία δὲν εἶδε. Τὸ κορμί της στράγγιζε συνεχῶς καὶ ἐλπίδα δὲν ὑπῆρχε. Ἀπελπισμένη περίμενε πιά τὸ θάνατο. Ἀλλὰ αἴφνης, μέσ' στὴν ἀπελπισία, μιὰ ἀκτίνα φώτισε τὸ σκοτάδι.

Ἄκουσε ἔξω φωνὲς παιδιῶν. Εἶδε ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ ἀρχοντικοῦ της ἀνθρώπους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, νὰ κινοῦνται. Μανάδες μὲ τὰ μωρὰ στὴν ἀγκαλιά ἔτρεχαν. Κάποιος ἐρχόταν στὴν πόλι. Βασιλιάς; Μὰ καὶ βασιλιάς νὰ ῥχόταν, δὲν θὰ γινόταν τέτοιος ξεσηκωμός. Ὅλοι στὴ μικρὴ αὐτὴ πόλι βγῆκαν ἔξω. Δὲν ἀπουσίασε κανεὶς. Πήχτωσαν οἱ δρόμοι· μῆλο νὰ ῥριχνες, δὲν ἔπεφτε στὴ γῆ. Ῥωτάει καὶ μαθαίνει, ὅτι **περνάει ὁ Χριστός**. Περνάει, λοιπόν, ὁ Χριστός; ἐκεῖνος πού, ὅπου ἄγγιζε τὸ ἅγιό του χέρι, ἔκανε τὰ μεγαλύτερα θαύματα; ἐκεῖνος ποὺ θεράπευε τόσους καὶ τόσους ἀσθενεῖς; Ὁ Χριστὸς λοιπόν; Ἔ, εἶπε τότε ἡ γυναίκα αὐτή, μόνο αὐτὸς θὰ μὲ κάνῃ καλά. Πετάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπως μποροῦσε, καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Ἦθελε νὰ πάῃ κοντὰ στὸ Χριστό. Τὰ κύματα τοῦ λαοῦ τὴν ἔσπρωχναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ἀδύνατο νὰ πλησιάσῃ. Ἀλλ' αὐτή, μὲ ἐπανειλημμένες προσπάθειες, κατῶρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ ζυγώσῃ. Καὶ εἶπε μέσα της· Ἀχ νὰ μποροῦσα, Χριστέ μου, ὄχι νὰ μιλήσω μαζί σου, ὄχι νὰ σὲ δῶ πρόσωπο μὲ πρόσωπο· ἂς μποροῦσα ν' ἄγγιξω μόνο

τὸ κράσπεδο τοῦ ἱματίου σου, καὶ φτάνει αὐτὸ γιὰ μένα!

Βλέπετε **τί πίστι εἶχε**; Ἔτσι **κατῶρθωσε ν' ἀγγίξη** τὴν ἄκρη τοῦ ἱματίου τοῦ Χριστοῦ μας· καὶ μόλις ἄγγιξε, **ἐγίνε τὸ θαῦμα**. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι. Ἐδῶ στηρίζεται ἡ πίστι τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ λείψανα τῶν ἁγίων. Οἱ ἅγιοι ὄχι μόνο ὅταν ζοῦσαν ἔκαναν θαύματα, ἀλλὰ καὶ τὰ λείψανά τους καὶ τὰ ῥοῦχα τους καὶ ὅ,τι ἄγγιξαν, ἔχουν δύναμι θαυματουργική.

Μόλις ἐγίνε τὸ θαῦμα, ἐνίωσε ὅτι σταμάτησε ἡ αἱμορραγία κι ἀπομακρύνθηκε. Μὰ ὁ Χριστὸς ὅλα τὰ βλέπει, τίποτα δὲν διαφεύγει τὸ παντέφορον βλέμμα του. Τὴν κάλεσε λοιπὸν νὰ παρουσιασθῇ μπροστά του. Καὶ τότε αὐτή, μὲ δέος, μὲ φόβο καὶ εὐλάβεια, **ὠμολόγησε μπροστὰ σὲ ὅλους**, ὅτι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἄγγιξε τὸ ἔνδυμά του ἐγίνε καλά.

Ἀπὸ τότε ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔμεινε ἀφωσιωμένη στὸ Χριστό. Δὲν τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο, τὸ λέει τὸ συναξάρι, ὁ βίος τῆς· ὅτι λεγόταν **Βερονίκη**, κι ὅτι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸν Κύριο ἔστησε χάλκινο ἀνδριάντα του ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς. Μόλις ἔμαθε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπειλεῖται ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα κ' ἦταν μαζί μὲ τὴν Παναγία καὶ τὶς μυροφόρες γυναῖκες ὅταν τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἔξω ἀπὸ τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου ἀκούγονταν οἱ φωνὲς «**Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν**» (Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6). Ἐπειτα, ὅταν ὁ Χριστὸς φορτωμένος τὸ βαρὺ σταυρὸ βάδιζε πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, σὲ κάποιο μέρος τοῦ δρόμου οἱ δυνάμεις του κάμφθηκαν καὶ γονάτισε. Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, λέει μία παράδοσι, τοῦ ἔδωσε ἓνα μαντήλι νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρωτὰ του, κ' ἐπάνω στὸ μαντήλι ἀποτυπώθηκε ἡ μορφὴ του. Αὐτὸ εἶνε τὸ **ἅγιο μανδῆλιο** ποὺ ζωγραφίζεται τώρα στὶς ἐκκλησίαις μας.

Τὴν ἁγία Βερονίκη τὴν αἱμορροοῦσα ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε χρόνο στὶς 12 Ἰουλίου.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς ἁγίας αὐτῆς, τόσο ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ὅσο καὶ ἐκ τῆς παραδόσεως. Ἄς πάρουμε τώρα **δυὸ διδάγματα**.

✓ Ἐγίνε τότε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Μὰ σήμερα οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν. Ὑλισταὶ καὶ ἄπιστοι στάζουν τὸ φαρμάκι τῆς ἀθεΐας ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, τῆς πίστεώς μας. **—Σήμερα δὲν γίνονται θαύματα**, λένε.

Δὲν γίνονται θαύματα; Ἄντε λοιπὸν ἐσὺ σὲ μεγάλα νοσοκομεῖα, ποὺ ὑπηρετοῦν βαθεῖς ἐπιστήμονες, νὰ δῇς ὅτι πιστεύουν στὰ θαύματα. Μοῦ ἔλεγε στὴν Ἀθήνα καθηγητὴς πανεπιστημίου διάσημος καὶ στὸ ἐξωτερικό· Πιστεύω στὸ Θεό. Εἶχα ἄρρωστο, ποὺ τὸν εἶχα χειρουργήσει καὶ δὲν τοῦ ἔδινε διορία ζωῆς. Κι αὐτὸς μέσα σὲ δυὸ μέρες, ἀντὶ νὰ πεθάνῃ, ζωντάνεψε. Πῶς ἐγίνε αὐτό; Κάποιος συγγενὴς ἢ φίλος του ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεό· κι ὁ ἀσθενὴς τὴ νύχτα ἴδρωσε καὶ τὸ

πρῶτ' ἐξύπνησε τελείως καλά. Ἔκανα τὸ σταυρό μου, λέει, γονάτισα κ' ἐγὼ κοντὰ στὸν ἄρρωστο καὶ εἶπα· Μεγάλος ὁ Θεός, μεγάλη ἡ πίστι!

Δὲν περιφρονοῦμε τὴν ἐπιστήμη, τοὺς γιατροὺς καὶ τὰ φάρμακα, ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ μέγας Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ζωντανὴ ἡ πίστι μας· μόνο ὅσοι δὲν ἔχουν καρδιὰ δὲν νιώθουν τὴ δύναμὶ τῆς. **Ὁ Χριστὸς καὶ σήμερα θαυματουργεῖ, εἶνε ὁ ἴδιος**, «**χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας**» (Ἐβρ. 13,8).

✓ Τὸ ἓνα εἶν' αὐτό. Τὸ ἄλλο εἶνε, ὅτι ἡ **αἱμορροοῦσα εἶνε εἰκόνα τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος**. Σήμερα ὑπάρχει πλοῦτος, ὑλικά ἀγαθὰ, τεχνολογικά μέσα. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ ἀνθρωπότητα αἱμορραγεῖ συνεχῶς σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ εὐαγγελίου. Αἱμορραγία δὲν εἶνε οἱ πόλεμοι, δύο παγκόσμιοι καὶ τόσοι τοπικοί, ὅπου χύνεται τὸ αἷμα ποτάμι; Μία προφητεία λέει, ὅτι τὰ ἄλογα θὰ κολυμπήσουν στὸ αἷμα μέχρι τὰ χαλινάρια (βλ. Ἀπ. 14,20). Ἐκατομμύρια νέοι σκοτώθηκαν στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Καὶ τώρα; Διάλειμμα εἶν' αὐτὸ καὶ τὸ κουδούνι θὰ χτυπήσῃ, ὅπως στὸ σχολεῖο.

᾿Ω ἐσεῖς ποὺ γλεντᾶτε καὶ διασκεδάζετε, σταματῆστε καὶ **γονατίστε**. Ἀπὸ μιὰ τρίχα κρέμεται ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. **Προσευχηθῆτε**. Ἄν δὲν ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς καὶ γίνῃ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, δὲν θ' ἀντέξῃ πιά ἡ ἀνθρωπότητα τὴν αἱμορραγία· θὰ ἐξαντληθῇ τελείως. Γι' αὐτὸ λέω, ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου εἶνε εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ συμπέρασμα. Ὅπως ἡ αἱμορροοῦσα πῆγε σὲ διαφόρους γιατροὺς, ἀλλὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ τὴ θεραπεύσῃ, ἔτσι καὶ ἡ ἀνθρωπότης τώρα πηγαίνει σὲ διαφόρους διπλωμάτες, τῆς δίνουν διάφορα «χάπια» νὰ τὴ θεραπεύσουν, ἀλλὰ οὔτε ὁ Ο.Η.Ε., οὔτε ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, οὔτε τὰ συνέδρια, οὔτε κάτι ἄλλο εἶνε ἱκανὸ νὰ τὴ σώσῃ. Μία μόνο λύσις ὑπάρχει, **ἓνα εἶνε τὸ φάρμακο**· αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ἔλα λοιπὸν Χριστιανέ μου πονεμένη καὶ δυστυχισμένη, ἔλα κοινωνία ποὺ σάπισες ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες, ἔλα κόσμε ἁμαρτωλὲ καὶ ἄπιστε· περάστε ἀπὸ τὸ **φαρμακεῖο ποὺ λέγεται Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ. Πάρτε ἀπὸ τὰ χέρια, τὰ τρυπημένα χέρια τοῦ Χριστοῦ μας τὸ μόνο σωτήριο φάρμακο. Ποιό;

Βούλωσε τ' αὐτιά σου στὴν ἀθεΐα καὶ ἀπιστία μικρῶν καὶ ἀναξίων «ἐπιστημόνων». Ἄκου τὴ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου, **πίστεψε μ' ὅλη τὴν καρδιά σου στὸ Χριστό**. Κι ὅταν πιστέψῃς, αὐτός, ποὺ θεράπευσε τὴν αἱμορροοῦσα, ποὺ ἔκανε θαύματα μεγάλα, τρισμαίεστα, ὁ ἴδιος θὰ θεραπεύσῃ κ' ἐσένα. Θ' ἀκούσῃς κ' ἐσὺ τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἴδια φωνὴ ποὺ ἄκουσε ἡ αἱμορροοῦσα· «**Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2765

Κυριακὴ Η' Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37)
15 Νοεμβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ πανδοχεῖο τοῦ Θεοῦ

«Ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ» (Λουκ. 10,34)

Ἡ παραβολή, ἀγαπητοί μου, ἡ ωραία **παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου** ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, διηγεῖται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς προβάλλει μπροστά μας ὡς παράδειγμα, ὑποβλήθηκε σὲ ἐξαιρετικούς κόπους γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ταλαίπωρο τραυματία, ποὺ οἱ λησταὶ τὸν ἄφησαν στὴ μέση τοῦ δρόμου σὲ ἐλεεινὴ κατάσταση. Τὸν περιποιήθηκε ὅσο μπορούσε· ἔπλυνε τὶς πληγές του μὲ **οἶνον** (κρασί ποὺ περιέχει οἶνο-πνευμα καὶ ἀπολυμαίνει τὶς πληγές), τὶς ἄλειψε μὲ **ἔλαιον** (λάδι ποὺ καταπραΰνει καὶ ἐπουλώνει τὰ τραύματα), τὶς ἔδεσε πρόχειρα μὲ αὐτοσχέδιους ἐπιδέσμους, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ τὸν βοήθησε νὰ ἀνεβῇ στὸ ζῶο του, τὸν ὠδήγησε ὁ ἴδιος σὲ ἓνα **πανδοχεῖον** (μικρὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὑπῆρχαν τὴν παλιὰ ἐποχὴ σὲ διάφορα σημεία τῶν δρόμων, νὰ σταθμεύουν οἱ κουρασμένοι ταξιδιώτες γιὰ διανυκτέρευσι καὶ ἀνεφοδιασμό), ὥστε ἐκεῖ ὁ τραυματίας ν' ἀναπαυθῇ, νὰ λάβῃ τροφή, νὰ θεραπευθῇ, ν' ἀνακτήσῃ πάλι τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του.

Ἄλλ' ἀφοῦ γνωρίζουμε ὅτι ὁ Κύριος κάτω ἀπὸ τὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῶν παραβολῶν τοῦ ἔκρυβε μεγάλες ἀλήθειες καὶ σπουδαῖα διδάγματα, ἅς ρωτήσουμε· Ποιὸ εἶνε τὸ νόημα τῆς παραβολῆς αὐτῆς; τί εἰκονίζει τὸ **πανδοχεῖον** ποὺ ἀναφέρει ἡ παραβολή;

Πανδοχεῖον, ἀγαπητοί μου, κατὰ τὴν ἑρμηνεία τῶν ἁγίων πατέρων καὶ διδασκάλων μας, εἶνε ἡ **Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ**. Αὕτῃ εἶνε ὁ οὐράνιος σταθμός, τὸν ὁποῖον ἱδρυσε καὶ στερέωσε μέσα στὴν ἔρημο τῆς παρούσης ζωῆς ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ. Ἡ θύρα τῆς εἶνε ἀνοιχτὴ γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ἀρκεῖ αὐτὸς νὰ συναισθανθῇ ὅτι εἶνε ψυχικὰ τραυματισμένος καὶ ἔχει ἀνάγκη τῆς θεραπείας, καὶ νὰ ζητήσῃ

μόνος του, ἐλεύθερα, νὰ καταφύγῃ στὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐξετάζει ἐὰν ἐκεῖνος ποὺ καταφεύγει σ' αὐτὴν εἶνε Ἰουδαῖος ἢ Ἕλληνας, μαῦρος ἢ λευκός, ἄντρας ἢ γυναίκα, ἐπιστήμονας ἢ ἀγράμματος, πλούσιος ἢ φτωχός, βασιλιάς ἢ στρατιώτης. **«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς»**, ἀκούγεται νὰ λέῃ συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία, ἐπαναλαμβάνοντας αὐτοῦσια τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ· **«Σ' ἐμένα ἐλάτε ὅλοι οἱ κουρασμένοι καὶ φορτωμένοι βάρη, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς χαρίσω τὴν ἀνάπαυσι»** (Ματθ. 11,28). Ἐνῶ οἱ διάφορες φιλοσοφικὲς σχολὲς τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ ὑπόσχονταν τὴν ἠθικὴ ἀνάπλασι τῆς κοινωνίας, δέχονταν ὠρισμένο μόνο ἀριθμὸ μαθητῶν καὶ ὁπαδῶν καὶ τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς ἀπέκλειαν, ἡ Ἐκκλησία ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη τῆς κ' εἶνε ἔτοιμη νὰ συμπεριλάβῃ στοὺς κόλπους τῆς **καθένα** ποὺ θὰ πῇ εἰλικρινὰ στὸ Χριστό· **«Κύριε, εἶμαι πληγωμένος, ζητῶ τὴ βοήθειά σου, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δική σου θεραπείᾱ· Κύριε, σῶσε με»**.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ, τώρα, ποὺ ὁ ἁμαρτωλὸς θὰ γίνῃ δεκτὸς καὶ θὰ εἰσέλθῃ στὴν Ἐκκλησία, στὸ **πανδοχεῖον** αὐτὸ τῆς θείας ἀγαθότητος, θὰ ὑποβληθῇ σὲ **εἰδικὴ θεραπεία καὶ καθωρισμένη δίαιτα**. Δὲν θὰ κἀνῃ πλέον ὅ,τι θέλει. Ὅπως ἓνας ἀσθενὴς ποὺ ἔκανε εἰσαγωγὴ σὲ κάποιο νοσοκομεῖο καὶ ἄρχισε ἐκεῖ τὴν θεραπεία εἶνε ὑποχρεωμένος ν' ἀκούῃ καὶ ν' ἐκτελῇ τὶς ἐντολὲς τῶν γιατρῶν, καὶ παίρνει καὶ τὰ πιὸ ἀηδιαστικὰ φάρμακα καὶ ὑποβάλλεται ἀκόμη καὶ σὲ ὀδυνηρὲς ἐγχειρήσεις, ἔτσι καὶ ὁ ἁμαρτωλός.

Νοσηλεύεται καὶ αὐτὸς στὸ **πανδοχεῖον**, στὸ ἱατρεῖο τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ ἔμπειροι γιατροί, οἱ πνευματικοὶ πατέρες, θὰ τὸν ἐξετάζουν τακτικὰ, θὰ **«ἀκτινοσκοποῦν»** τὴν ψυχὴ

του, θα κάνουν **διάγνωσι** τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα πάσχει. Ἔτσι θὰ ὀρίζουν τὴν **δαίτά του**, τί πρέπει δηλαδὴ νὰ λαμβάνη ἡ ψυχὴ του ὡς πνευματικὴ τροφή, καὶ ποιές ἀκατάλληλες τροφές πρέπει ν' ἀποφεύγη ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν ἐπιπλοκές καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν ψυχικὸ θάνατο. Οἱ γιατροὶ ἐπίσης θὰ χύνουν ἐπάνω στὶς πληγές **ἔλαιον** μὲ τὴν γλυκυτάτη δηλαδὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ θὰ προσπαθοῦν νὰ παρηγορήσουν τὴν καρδιά του, ποὺ τραυματισμένη ἀπὸ τὰ πλήγματα τῶν παθῶν θὰ ὑποφέρει μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ προηγουμένου ἁμαρτωλοῦ βίου. Θὰ χύνουν ἀκόμη **οἶνον** ἐπάνω στὶς πληγές· θὰ χρησιμοποιήσουν δηλαδὴ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐπιτίμησι, ἂν διακρίνουν ὅτι ἡ ψυχὴ ἀρχίζει νὰ κωφεύη στὴν παιδεία τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναισθητῇ καὶ νὰ πωρώνεται. Τέλος θὰ κάνουν καὶ **ἐγχειρήσεις**· ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον, δὲν θὰ διστάσουν νὰ ὑποδείξουν στὸν ἁμαρτωλὸ ὅτι πρέπει νὰ θυσιάσῃ ἐμπαθεῖς ἀπολαύσεις, νὰ ἀλλάξῃ παγιωμένες συνήθειες, νὰ σπάσῃ μακροχρόνιους δεσμούς, νὰ διακόψῃ φιλίες καὶ σχέσεις μὲ περιβάλλοντα καὶ ἀνθρώπους φαύλους καὶ ἀμετανόητους, ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ σαπίσῃ κι αὐτὸς μαζί τους καὶ νὰ πεθάνῃ πνευματικά.

Πανδοχεῖον, ἱατρεῖο καὶ θεραπευτήριον τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Ὅποιος ἐπισκέπτεται **τὰ μεγάλα νοσοκομεῖα**, θαυμάζει τὴν διοργάνωσί τους, τὴ λειτουργία τῶν τμημάτων τους καὶ τὴ συνεργασία τῶν ὑπηρεσιῶν τους. Διοικητικὰ στελέχη μεριμνοῦν καὶ κατευθύνουν ὅλο τὸν ὀργανισμό. Γιατροὶ ὄλων τῶν εἰδικότητων βρίσκονται ἐκεῖ ἔτοιμοι νὰ ἐξετάσουν καὶ ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε περίπτωσι ἀσθενείας. Ἐκπαιδευμένο νοσηλευτικὸ προσωπικὸ ὑπηρετεῖ ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρον τοὺς ἀσθενεῖς ἀγρυπνώντας κοντά τους, καὶ μάλιστα στοὺς νοσηλευομένους σὲ εἰδικές μονάδες ἐντατικῆς θεραπείας. Ποικίλο ἄλλο βοηθητικὸ καὶ τεχνικὸ προσωπικὸ καλύπτει τὶς συναφεῖς ἀνάγκες σὲ φάρμακα, ὑλικὸ νοσηλείας, ἐργαστήρια, σίτισι, καθαριότητα, ἡλεκτρικὴ ἐνέργεια, καύσιμα κ.τ.λ.. Θάλαμοι, κλίνες, λουτρά, ὅλα εἶνε ἐν τάξει. Καταβάλλεται κάθε προσπάθεια ὥστε ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς νὰ θεραπευθοῦν καί, εἰ δυνατόν, κανεὶς νὰ μὴ βγῇ νεκρὸς ἀπὸ ἐκεῖ. Στὰ νοσοκομεῖα αὐτὰ διεξάγεται πράγματι ἕνας ἔντονος καὶ συστηματικὸς ἀγώνας κατὰ τῶν διαφόρων νόσων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Ἄλλ' ἐὰν εἶνε ἀξιοθαύμαστη ἡ διοργάνωσι τῶν νοσοκομείων αὐτῶν, πολὺ πιὸ θαυμαστὴ

εἶνε ἡ διοργάνωσι τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ψυχικοῦ αὐτοῦ θεραπευτηρίου τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀνώτερη ἡ διοργάνωσι τῆς Ἐκκλησίας· διότι τὰ μὲν νοσοκομεῖα καὶ τὰ ἄσυλα τῶν νοσούντων τὰ διοργανώνει ἡ ἀτελής καὶ πεπερασμένη διάνοια τῶν ἀνθρώπων, τὴν Ἐκκλησία ὁμῶς τὴν ἵδρυσε, τὴν διοργανώνει καὶ τὴν συντονίζει καθημερινῶς ὁχι κάποιος ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ἡ ἴδια ἡ ἁγία Τριάς. Μέσα στὸ οὐράνιο αὐτὸ νοσοκομεῖο ἡ Θεία Πρόνοια γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ψυχικῶν νοσημάτων χρησιμοποιεῖ τέτοια καὶ τόσο μεγάλα μέσα, ὥστε μένουν ἔκθαμβὰ τὰ μάτια ὁχι πλέον τῶν πιστῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὰ μάτια καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀγγέλων καθὼς παρακολουθοῦν τὴν μεγαλειώδη καὶ «**πολυποίκιλη**» **ἐργασία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν σωτηρία ψυχῶν**.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ ὁχι μόνο θεραπεύθηκε στὸ θεραπευτήριον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλ' ἐν συνεχείᾳ ἐγίνε καὶ θεραπευτὴς ἄλλων μέσα σ' αὐτό, εἶνε **ὁ ἀπόστολος Παῦλος**. Αὐτὸς γράφει γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι κάνει καὶ τοὺς ἀγγέλους στὰ ἐπουράνια νὰ θαυμάζουν γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τῆς ἐν Χριστῷ θεραπείας μὲ τὴν πολυποίκιλη σοφία τοῦ Θεοῦ· «...ἵνα γνωρισθῇ», λέει, «*νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ*» (Ἐφ. 3,10).

* * *

Ὅταν, ἀγαπητέ μου, ἀσθενήσῃς ἀπὸ κάποια σοβαρὴ ἀσθένεια, φροντίζεις νὰ εἰσαχθῇς σὲ νοσοκομεῖο ποὺ ἔχει καλὴ φήμη ὅτι περιποιεῖται τοὺς ἀσθενεῖς, ἔχει καλοὺς ἐπιστήμονες, διαθέτει τὰ καλύτερα μηχανήματα, κάνει ἐπιτυχημένες ἐγχειρήσεις καὶ προσφέρει ἀποτελεσματικὴν θεραπεία. Ἀλλὰ μὴ λησμονεῖς, ὅτι καὶ **ἡ ψυχὴ σου ἀσθενεῖ**. Ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο ποὺ καὶ ἄλλοτε εἶπαμε· ὅτι **ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ χειρότερη ἀσθένεια**, ποὺ γεμίζει μὲ τραύματα, μὲ ἔλκη καὶ κακοήθειες ὄγκους τὴν ταλαίπωρη ψυχὴ μας. Πληγωμένη, ἡλκωμένη, ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοθρήνητη ἡ ψυχὴ μας ζητάει θεραπεία, ζητάει θεραπευτήριον. Ποῦ θὰ τὴν ὁδηγήσουμε; **Ἡ Ἐκκλησία**, νὰ τὸ αἰώνιον θεραπευτήριον τῶν ψυχῶν μας.

Εἶθε στὸ θεραπευτήριον αὐτό, ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα, **ἐκεῖ νὰ ὁδηγήσουμε τὶς ψυχές μας**, ὅπως ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης ὠδήγησε τὸν τραυματία του στὸ *πανδοχεῖον*, ὅπου ὁ τραυματίας ἀναπαύθηκε, ἀνέλαβε δυνάμεις καὶ σώθηκε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2766

Κυριακὴ ΚΕ' (Η') Λουκᾶ (Ἐφ. 4,1-7)
22 Νοεμβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Εἶσαι ἀνεκτικός;

«...Μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. 4,2)

Δοξάζω τὸ Θεό, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἦρθα στὴν ἐκκλησία αὐτή.

Θὰ μιλήσω στὸν **ἀπόστολο** (βλ. Ἐφ. 4,1-7). Εἶνε μία περικοπὴ ἀπὸ τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ τὴν ἔγραψε φυλακισμένος στὰ μπουντρούμια τῆς Ῥώμης. Μὲ τὰ λόγια του ὅμως αὐτὰ ὁ ἀπόστολος **ἀπευθύνεται σήμερα καὶ σὲ ὅλους ἐμᾶς**.

Τί λέει; Δίνει μιὰ συμβουλή, κάνει μιὰ ἐντονη προτροπή. Φωνάζει: **Χριστιανοί, ἐνωθῆτε!**

Μεγάλο πρᾶγμα καὶ ἀξιοζήλευτο ἡ **ἐνότης**. Σπάνιο ὅμως, **δύσκολα ἐπιτυγχάνεται**. Μποροῦμε ἄραγε σήμερα νὰ τὸ κατορθώσουμε;

Ὅ,τι δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ τὸ φτάσῃ μόνος, τὸ πλησιάζει βοηθούμενος καὶ **ἐνωμένος μὲ ἄλλους** ἀδελφούς του. «Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς», ποὺ ἔλεγαν οἱ παλιοί.

Πῶς νὰ ἐνωθοῦμε; πῶς νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι; Νά, ἂς πάρουμε **παράδειγμα τὸ σῶμα** μας.

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἓνα ἀριστούργημα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια μικρὰ - μικρὰ κύτταρα, τὰ ὁποῖα συγκροτοῦν πλῆθος ἰστούς, ὄργανα καὶ μέλη, συναρμολογημένα ὅλα σὲ **μία ἐνότητα**. Ἔχει 206 **ὀστά**, ἀπὸ τὸ κρανίον τῆς κεφαλῆς μέχρι τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Ἔχει **σάρκες** (κρέας), μῦς, ποὺ ντύνουν ὅλο τὸ σκελετὸ καὶ ἀναλύονται σὲ ἴνες, ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια μικρὲς κλωστές. Ἔχει ἀκόμη **φλέβες** καὶ **ἀρτηρίες**, ἓνα τέλειο ὑδραυλικὸ σύστημα μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ δίκτυο ὑδρεύσεως τῶν Ἀθηνῶν! Ἔχει **νεῦρα**, σύστημα μὲ κέντρο τὸ νωτιαῖο μυελὸ καὶ ἀπολήξεις ποὺ φτάνουν σὲ ὅλο τὸ σῶμα. Ἔχει τέλος ἑξοχα **ὄργανα**· καρδιά, πνεύμονες, νεφρά, στομάχι κ.ἄ..

Ἄν θαυμάζουμε τὰ ἐργοστάσια ποὺ κατασκευάζει ὁ ἄνθρωπος, πόσο πρέπει νὰ θαυμάζουμε τὸ ποίημα αὐτὸ τοῦ Θεοῦ τόσο γιὰ τὴν κατασκευὴ ὅσο καὶ γιὰ τὴ λειτουργία του; Ἄς ἀναλογιστοῦμε τὸ συντονισμὸ καὶ τὴ συνεργα-

σία ὅλων αὐτῶν τῶν μερῶν τοῦ ὁργανισμοῦ μας. Ὅπως λοιπὸν εἶνε ἐνωμένο τὸ σῶμα, **ἔτσι νὰ εἶνε ἐνωμένη καὶ ἡ κοινωνία μας**.

Τρόποι, οἱ ὁποῖοι οἰκοδομοῦν τὴν ἐνότητα, εἶνε αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε σήμερα στὸν ἀπόστολο· «*Παρακαλῶ ὑμᾶς...*», λέει, *σᾶς παρακαλῶ ἔτσι ἀρχίζει* (Ἐφ. 4,1). Εἴδατε; ἓνας Παῦλος, καὶ παρακαλεῖ!... Γενικὰ τὸ Εὐαγγέλιο σέβεται πάντοτε τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. «*Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας*», μὲ κάθε ταπεινοφροσύνη καὶ πραότητα, μὲ μακροθυμία, ὑπομονὴ δηλαδὴ (ἔ.ἄ. 4,2). Αὐτὸς ὁ τρόπος, ἐὰν τὸν ἀκολουθήσουμε ὅλοι, ὁδηγεῖ σὲ συμφωνία καὶ εἰρήνη. Τελειώνει ὅμως ἐδῶ τὸ ζήτημα; Ὁχι ἀκόμη.

Ὅταν ἐπιτευχθῇ σύμπνοια καὶ ἐνότης, στὸ ἐξῆς αὐτὴ χρειάζεται συντήρησι, προσπάθεια νὰ κρατηθῇ, νὰ διαρκέσῃ· νὰ μὴν ἀφήσουμε τὰ **πάθη** νὰ τὴ διαλύσουν (ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει συχνά), ἀλλὰ νὰ διατηρηθῇ. Τί χρειάζεται τότε; Χρειάζεται κάτι ἄλλο, ποὺ θὰ προστατεύῃ τὴν εἰρήνη καὶ θὰ κἀνὴ τὴν ἐνωσι διαρκῇ καὶ σταθερά. Ποιό εἶν' αὐτό; Εἶνε **μία λέξι**· ἡ **ἀνοχή**. Τὸ λέει κι αὐτὸ σήμερα ὁ ἀπόστολος· «*ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ*» (ἔ.ἄ. 4,1). Σ' αὐτὸ λοιπὸν θέλω νὰ ἐπιμείνω περισσότερο. Ἐὰν θέλουμε νὰ ζήσουμε κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, πρέπει **νὰ ἔχουμε ἀνοχή**, νὰ μάθουμε νὰ ζοῦμε ἀνεχόμενοι ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ ἀγάπη.

Ἐδῶ στὴ Γῆ, ἀγαπητοί μου, δὲν κατοικοῦν ἄγγελοι· κατοικοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Μακάρι νὰ ἦμασταν ἄγγελοι· καὶ ὅπως οἱ ἄγγελοι στὸν οὐρανὸ δὲν ἔχουν ἔριδες καὶ διαπληκτισμούς, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ ζοῦμε μὲ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια. Εἴμαστε ὅμως **ἄνθρωποι ἀτελεῖς**· καὶ ὡς ἄνθρωποι ἔχουμε πολλὰς κακίες μὰ πολὺ λίγες ἀρετές.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ὅλοι ἴδιοι· ὑπάρχει **ποικιλία χαρακτήρων**, ποὺ δὲν εἶνε ἡ ὥρα νὰ τοὺς ἀναλύσουμε ἐδῶ. Μὲ συντομία λέω, ὅτι

υπάρχουν τύποι μελαγχολικοί (τέτοιοι είνε συχνά παιδιά αλκοολικών γονέων) και τύποι εύθυμοι, τύποι όργίλοι και τύποι ειρηνικοί, τύποι ευέξαπτοι και τύποι γαλήνιοι, τύποι όμιλητικοί - φλύαροι και τύποι λιγόλογοι, τύποι καχύποπτοι και τύποι άπονήρευτοι, τύποι ύποκριται και τύποι ευθεΐς - ειλικρινείς, τύποι άκρατεΐς και τύποι έγκρατεΐς, τύποι έγωπαθεΐς και τύποι ταπεινόφρονες, τύποι άπαιτητικοί και τύποι όλιγαρκείς κ.λπ. κ.λπ..

Όλοι αύτοί συμβιώνουμε μέσα στην κοινωνία. Για να έχουμε λοιπόν ειρηνική συμβίωσι, **πρέπει να ύπάρχη άμοιβαία άνοχη**. Έάν θέλεις οί άλλοι να ύπομένουν τα έλαττώματά σου, πρέπει κ' έσύ να ύπομένης τα δικά τους έλαττώματα. Δυσκολίες ανακύπτουν ήδη μέσα και στη μικρή κοινωνία που λέγεται **οικογένεια**.

Παράδειγμα. Ήρθε στη μητρόπολι ένα **άντρώγυνο** από την Πτολεμαΐδα και ζητούσαν **διαζύγιο**. Ή γυναίκα έλεγε για τον άντρα της: —Αυτός, σεβασμιώτατε, δέν εΐνε άνθρωπος, εΐνε διάβολος. —Όταν, παιδί μου, πρωτογνωριστήκατε έτσι τον έλεγες; —Όχι, παρεμβαίνει ό άντρας, τότε με έλεγε άγγελος... Καταλάβατε; Λείπει ή άνοχη. Όπου ύπάρχει άνοχη, σφύζονται σπίτια. Ένάρετες γυναΐκες κερδίζουν τους άντρες τους και έναρετοι άντρες κερδίζουν τις γυναΐκες τους.

Για να κρατηθΐ λοιπόν ή οικογένεια, χρειάζεται να ύπάρχη **άνοχη στο σπίτι**: άμοιβαία άνοχη μεταξύ των συζύγων, μεταξύ γονέων και παιδιών, μεταξύ νύφης και πεθεράς. **Στο σχολείο** έπειτα. Έάν οί διδάσκοντες και οί διδασκόμενοι δέν έχουν μεταξύ τους άνοχη, ή εκπαίδευσι δέν προχωρεΐ. **Στην εργασία** έπίσης, ό εργοδότης να άνέχεται τον εργαζόμενο και ό εργαζόμενος να άνέχεται τον εργοδότη· διαφορετικά, ή συνεργασία διακόπτεται. **Στην κοινωνία** πρό παντός· στη μικρή κοινωνία της γειτονιάς (του διπλανού και του άπέναντι σπιτιού), του χωριού ή της πόλεως, αλλά και στη μεγάλη κοινωνία της πατρίδος.

Και μόνο ως εκεί; Ή άνοχη εΐνε αναγκαία όχι μόνο στα όρια ένός κράτους, αλλά και **σε όλο τον κόσμο**, στη διεθνή κοινότητα. Πόσοι πόλεμοι έχουν το έναυσμά τους στον έγωισμό, στην άδικία, στην άκράτητη επιθετικότητα και άρπακτικότητα, δηλαδή στην έλλειψι άνοχης! Και πόσοι άλλοι πόλεμοι έχουν άποτραπή χάρι στην άνοχη που έδειξαν συνετοί και δίκαιοι πολιτικοί! Ξέρετε πώς λέγεται ή άνοχη στην πολιτική; Λέγεται **ύφεσις**! Οί άδικοι όμως και άρπαγες πολιτικοί, ένω μιλούν για ύφεσι και κόπτονται τάχα για την ειρήνη, έτοιμάζονται για πόλεμο. Ή άνοχη λοιπόν εΐνε άρε-

τή, **σπουδαία άρετή**. Δέν τη βρίσκεις εύκολα· σπανίζει, διότι άπαιτεΐ πνευματικό άγώνα.

Έκεΐνος που έχει τα πρωτεΐα στην άρετή της άνοχης, έκεΐνος που δείχνει σε όλους μας την άφθαστη άνοχη του εΐνε ποιός; **Ό Θεός!** Δέν ύπάρχει μέτρο συγκρίσεως στην άνοχη του. Έάν για κάθε άμαρτία ό Θεός μās τιμωρούσε, ποιός θα βρισκόταν άθώς επί της γής; **Μās άνέχεται σκανδαλωδώς**. «*Δόξα τη μακροθυμία σου, Κύριε· δόξα τη φιλανθρωπία σου, Δέσποτα· δόξα τη συγκαταβάσει σου, Άγιε*», άκούμε τη Μεγάλη Έβδομάδα. Και κάποιος ένάρετος γέροντας έλεγε με συναίσθησι: «*Δόξα τω άνεχομένω ή μās Θεω*».

Όπως λοιπόν ό Θεός μακροθυμεΐ και άνέχεται, **έτσι ως κάνουμε κ' έμείς** δείχνοντας άνοχη στην καθημερινή ζωή και στον κύκλο των ανθρώπων που συμβιώνουμε· στις άδυναμίες που δείχνουν οί γονεΐς, τ' άδέρφια, οί συγγενεΐς, οί φίλοι, οί συνεργάτες, οί συνάνθρωποι, όλοι όσοι συναστρέφονται μαζί μας.

* * *

Πρΐν τελειώσω όμως, άδελφοί μου, εΐνε άνάγκη να ύπογραμμίσω μία σαφή **διάκρισι**. να κάνω μιá **διευκρίνισι**. Ή άνοχη εΐνε άρετή που στρέφεται κατά του κακού έαυτοΐ μας, καταπολεμá το έγώ μας και περιορίζει τις φίλαυτες άπαιτήσεις του. Ίσχύει λοιπόν για όλες τις περιπτώσεις. **Έξαιρούνται όμως τρεΐς**.

• Πρῶτον **όταν** όρθολογισταΐ, άθεοι, οίκουμενισταΐ **προσβάλλουν την όρθόδοξο πίστι μας**. Μην άνεχθοΐμε τότε την προσβολή. Να όμολογήσουμε την άγάπη και άφοσίωσί μας στην Όρθόδοξο Έκκλησία, ή όποία άσφαλίζει την αΐωνια σωτηρία μας.

• Δεύτερον **όταν** ξενοκίνητοι διεθνισταΐ και άπάτριδες **θίγουν την πατρίδα μας**. Στοιχειώδης ευγνωμοσύνη πρὸς αύτην επιβάλλει να ύπερασπιστοΐμε τον τόπο αύτόν, που μās γέννησε και μās φιλοξενεί, καθώς και τη σημαία μας.

• Τρίτον **όταν** από όπαδούς ξένων ήθών και ίδεών **χλευάζεται ή οικογένεια** και καταλύεται το άδιάλυτό της. Ή οικογένεια, το κύτταρο της κοινωνίας και το ίσχυρό στήριγμα του γένους, εΐνε θεοΐδρυτη. Ή χλεΐη προσβάλλει τον Θεμελιωτή της· «*ό ό Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω*» (Ματθ. 19,6).

Στις 3 αύτες περιπτώσεις ή **σιωπή** και ή **άδιαφορία** μεταβάλλουν την άνοχη σε συνενοχή. Τώρα επιβάλλεται όμολογία και **σύγκρουσις με το κακό**. Έδω και ό άνεκτικός ως έξεγερθΐ. Όχι ειρήνη με το διάβολο, αλλά με το Θεό. Τώρα και «*ό πραΐς έστω μαχητής*» (ΐωήλ 4,11).

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**

Ή όμιλία αύτή, που έγινε στον ι. ναό Άγ. Ανδρέου Κ. Πατρίων [όδ. Λευκωσίας] Αθηνών την 28-11-1982 το πρώτο, διασώθηκε με τον τίτλο αυτόν από τον θεολόγο κ. Άν. Νούσκαλη έξ αύτηκόας στην παρούσα περίληψι. 25-9-2026.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2767	Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 29 Νοεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἄντρες γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιά, εὐχαριστῶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ μὲ ἀξιώνει σήμερα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ. Συγκινούμαι, διότι μένετε πιστοὶ στὴν πίστι καὶ στὴν πατρίδα· τὸ ἀποδείξατε ὅχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργα.

Ὡς ἐπίσκοπος ἔχω χρέος **νὰ σᾶς διδάξω**. Αὐτὸ εἶνε τὸ **καθῆκον μου**. Ὅπως καθῆκον τοῦ δασκάλου εἶνε νὰ μαθαίνει τὰ παιδιά γράμματα, ἔτσι καθῆκον τοῦ ἐπισκόπου, εἶνε νὰ διδάξῃ τὸ λαό. Πιστεῖτε, ὅτι τὰ λόγια ποὺ θὰ πῶ θὰ βροῦν ἀπήχησι στὶς καρδιές σας, ὅτι θὰ ὑπάρχουν ἐδῶ αὐτιά ν' ἀκούσουν. Καὶ ὅχι ἀπλῶς ν' ἀκούσουν –γιατί κι ὁ Ἰουδᾶς ἄκουγε τρία χρόνια τὸ Χριστὸ μὰ δὲν ὠφελήθηκε, ἀλλὰ πρόδωσε τὸν Διδάσκαλό του–, ὅχι λοιπὸν ἀπλῶς ν' ἀκούσετε, ἀλλὰ τὰ λόγια αὐτά, ποὺ δὲν εἶνε δικά μου –τὰ λόγια ἀνθρώπου δὲν ἔχουν ἀξία–, νὰ τὰ φυτέψετε βαθειὰ στὶς καρδιές σας. Ὅπως οἱ γεωργοὶ δὲν πετοῦν τὸ σπόρο πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, ἀλλὰ σκάβουν μὲ τὸ ἀλέτρι, γιὰ νὰ παῇ βαθειά, νὰ μὴν τὸν φᾶνε τὰ πουλιά, ἀλλὰ νὰ φυτρώσῃ, ἔτσι καὶ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, σὰν τὸ σπόρο, νὰ μποῦν βαθειὰ στὶς καρδιές, ὥστε νὰ τὰ ἐφαρμόσετε. Τότε πραγματοποιεῖται ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Κύριος· «μακάριοι (εὐτυχισμένοι) εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἐφαρμόζουν» (βλ. Λουκ. 11,28).

Σήμερα ὁ **συνάνθρωπός μας**, ἀγαπητοί μου, **νιώθει δυστυχισμένος**. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι ἦταν φτωχοί, δὲν εἶχαν σπίτια μεγάλα οὔτε σχολεῖα ἄνετα οὔτε ἐκκλησιὲς λαμπρές, ἦταν πολὺ φτωχότεροι ἀπὸ μᾶς, **ἦταν ὅμως εὐτυχεῖς**. Ἐτρωγαν τὸ ψωμάκι τους, ποὺ τὸ ἔβγαζαν μὲ ἰδρώτα, μαζί μὲ καμμιὰ ἐλιά καὶ κανένα κρεμμύδι, κ' ἔλεγαν «**Δόξα σοι, ὁ Θεός**». Ἦταν εὐχαριστημένοι μὲ τὸν ἑαυτὸ τους, μὲ τὴν οἰκογένειά τους, μὲ τὸ Θεό. Τώρα; Σπάνια νὰ βρῇς ἄνθρωπο εὐχαριστημένο, ν' ἀκούσῃς τὸ «**Δόξα σοι, ὁ Θεός**». Στενοχωροῦνται ὁ ἓνας μὲ τὴ γυναῖκα του, ὁ ἄλλος μὲ τὸ παιδί του, ὁ ἄλλος μὲ τὴ δουλειά του, ὁ ἄλλος μὲ τοὺς συγχωριανούς του. **Ὅλοι θέλουν νὰ φύγουν** ἀπὸ τὰ χωριά τους, ἀπὸ τὴν πατρίδα, νὰ πάνε μακριά· νομίζουν, ὅτι ἐκεῖ θὰ βροῦν εὐτυχία. Φεύγουν. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ποὺ πάνε, στὰ ξένα, στὴν Αὐστραλία, στὴν Ἀμερική, κ' ἐκεῖ δὲν εἶνε εὐτυχισμένοι. Ἀχ νὰ ξέρατε πόσα δάκρυα χύνουν στὴν ξένη γῆ! πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν στὴν πατρίδα, κοντὰ στοὺς γονεῖς!

Στενοχωρημένοι οἱ ἄνθρωποι, μοιάζουν σὰν **αὐτὸν ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο**. Ἦρθε πολὺ λυπημένος στὸ Χριστό. Γιατί; Ἦταν φτωχός, δὲν εἶχε ψωμί νὰ φάῃ; εἶχε ἄρρωστο στὸ κρεβάτι καὶ βογοῦσε ἀπὸ πόνους; μήπως ἦταν πατέρας ποὺ τὸν ἄφησε τὸ παιδί του, ἢ γέρος ἐγκαταλειμμένος; ἢ περιφρονημένος; Τίποτα ἀπ' αὐτά. Καὶ νέος ἦταν, καὶ πλούσιος, καὶ ἐνδοξος, καὶ ὅλα τ'

ἀγαθὰ εἶχε· καὶ ὅμως εἶχε σκουλήκι μὲς· στὴν καρδιά. Σὰν τὸ δέντρο, ποὺ τὸ βλέπεις γερό, ἀλλὰ μέσα δουλεύει σκουλήκι καὶ σὰν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ φαίνεται γερός, ἀλλὰ μὲς· στὸ κορμί του ἔχει καρκίνο, ἔτσι κι αὐτὸς εἶχε ροῦχα ὡραῖα, εἶχε γυναῖκα καὶ παιδιά, εἶχε πλοῦτη, εἶχε δόξα, κι ὅμως ἦταν λυπημένος. **Γιατί;** ποῖός ὁ λόγος νὰ 'νε λυπημένος καὶ ἔφτασε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ μας; Τί ζητοῦσε; Ἀχ, Χριστέ, λέει –τὸ νόημα τοῦ εὐαγγελίου–, οὔτε τὰ νιάτα, οὔτε τὰ πλούτη, οὔτε τὰ ἀξιώματα μοῦ ἔδωσαν χαρά. **Θέλω χαρά. Χριστέ, δός μου τὴ χαρά, εὐτυχία ζητῶ**. Ὅχι εὐτυχία γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ὅχι χαρά γιὰ λίγες μέρες.

Παντρεύτηκες; ἔχεις χαρά ἓνα - δυὸ μῆνες. Γλεντᾶς, διασκεδάζεις; ἔχεις χαρά μιὰ μέρα - μιὰ νύχτα. Πίνεις κρασί; εὐφραίνεσαι ὅσο ἔχεις τὸ ποτήρι στὰ χεῖλη. Ὅλες οἱ χαρὲς τοῦ κόσμου εἶνε μικρές. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν ζητοῦσε τέτοια χαρά· ζητοῦσε χαρὰ αἰώνια, **εὐτυχία αἰώνια**, γιατί πίστευε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν σβήνει ὅπως τὸ κεράκι· πίστευε, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη. Ζητοῦσε χαρὰ ὅχι πρόσκαιρη ἀλλὰ αἰώνια ποὺ ἀπλώνεται εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Καὶ ὁ Χριστὸς τί τοῦ ἀπαντᾷ; Θέλεις χαρά, νὰ 'σαι πάντα εὐτυχισμένος καὶ χαρούμενος; Εὐκόλο εἶνε. Πάρε τὸ κλειδί καὶ ἄνοιξε τὸ σπίτι τῆς χαρᾶς. Ὑπάρχει κλειδί· καὶ τὸ χρυσὸ αὐτὸ κλειδί μᾶς τὸ δίνει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο λέγοντας· Ἀνοίξτε καὶ μῆτε στὸ σπίτι τῆς χαρᾶς καὶ νὰ 'στε εὐτυχισμένοι ὅχι λίγες μέρες ἢ λίγους μῆνες, ἀλλὰ αἰώνια, νὰ χαίρεστε μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους. **Ποῖό εἶνε τὸ κλειδί;** ποῖός εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος γίνεται χαρούμενος αἰώνια; Θέλεις τὴ χαρά, τοῦ λέει, θέλεις τὴν αἰώνια ζωὴ; **«τῆρησον τὰς ἐντολάς»** (Ματθ.19,17). Ποιὲς ἐντολές; τὸ **«μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου»** (Λουκ. 18,20). Ὁ νέος ἀπαντᾷ· Δάσκαλε, αὐτὲς τίς ἐντολές τίς ἐφάρμοσα ἀπὸ μικρός. Θέλω κάτι μεγαλύτερο, νὰ δοκιμάσω μιὰ χαρὰ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, μιὰ χαρὰ αἰώνια.

Τὸν κοιτάει καλὰ ὁ Χριστός, βλέπει ὅτι ὁ νέος ἔχει καλὴ διάθεσι, καὶ τοῦ λέει· Θέλεις νὰ πετάξῃς, ν' ἀνεβῇς ψηλὰ στὰ οὐράνια; Τότε, ἐκτὸς ἀπὸ τίς ἐντολὰς αὐτές, χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο· **«Ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός τὰς πτωχοῖς»**. **Πούλησε ὅ,τι ἔχεις, μοίρασέ τα στὴ φτωχολογιά**, καὶ τότε **«ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ»**, θὰ ἔχῃς πλοῦτο στὸν οὐρανὸ (Ματθ.19,21). Μὰ αὐτὸς ἦταν προσκολλημένος στὰ χρήματα, στὰ πλούτη, στὰ κτήματα, καὶ **ἀρνήθηκε νὰ συμμορφωθῇ** μὲ τὴν ἐντολὴ αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς εἶπε· Ἀνθρωποὶ ποὺ ἡ καρδιά καὶ τὸ μυαλό τους εἶνε δεμένα μὲ τὰ λεφτά, εἶνε δυστυχισμένοι, αὐτοὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ δοῦν πρόσωπο Θεοῦ· πῶς εὐκόλο εἶνε νὰ πάρῃς

μια καμήλα και να την περάσης από την τρύπα βελόνας παρά να περάση ο πλούσιος από την πόρτα της βασιλείας τών ούρανών. **Δύσκολα αυτοί που έχουν τα λεφτά** και οι καρδιές τους είναι προσηλωμένες στα κτήματα, στα χωράφια, στην επίγεια αυτή ζωή, δύσκολο είναι αυτοί **να δούν Θεού πρόσωπο** (βλ. Λουκ. 18,24-25).

Θέλεις χαρά, θέλεις ευτυχία; Πίστεψε στον Κύριο Ίησούν Χριστόν και προσπάθησε να εφαρμόσης τις εντολές του. Σήμερα ο Χριστός, όπως ρώτησε το νέο, ρωτάει κ' εμάς. "Ας βάλουμε το χέρι στην καρδιά και ας ρωτήσουμε: **Τηρούμε εμείς τις εντολές του Κυρίου;** Ή άπατησε δυστυχώς είνε, ότι **δεν τις τηρούμε**. Γι' αυτό και είμαστε δυστυχισμένοι.

Δυστυχισμένος είναι ο άντρας που, ενώ στεφανώθηκε με μια γυναίκα, δεν μένει πιστός σ' αυτήν αλλά συζητά με άλλες. **Δυστυχισμένη** και κολασμένη και η γυναίκα που δεν τιμά τα στέφανά της, αλλά πηγαίνει με άλλους άντρες.

Πάει μια βδομάδα που ήμουν στην Αθήνα. Πήγα σε μια κλινική, σ' ένα νοσοκομείο, και μπήκα σ' ένα θάλαμο. Μια γυναίκα, μόλις με είδε, φώναξε: Πάτερ, έλα κοντά μου. "Όταν πλησίασα άρχισε να κλαίει, ποτάμι τα δάκρυα. Παρακάλεσε το νοσοκόμο, τους γιατρούς, τους συγγενείς και φίλους να βγούν έξω. "Όταν βγήκαν όλοι, και ο άντρας της άκομα, αυτή έκλαιγε. Προσπάθησα να την παρηγορήσω. —Τί έχεις και κλαίς τόσο πολύ; —Πεθαίνω, λέει. Δεν με μέλει όμως αυτό, με μέλει κάτι άλλο. "Έχω κάρβουνο μέσα στην ψυχή. —Ποιό κάρβουνο σε καίει; —Πριν από δέκα χρόνια ένας άντρας, στα χωράφια με άτιμασε· **άπατησα τον άντρα μου**, πάτησα το στεφάνι μου, δεν μπορώ να ήσυχάσω. Είμαι μια γυναίκα άθλια. Θα με συγχωρήσει ο Χριστός; Προσπάθησα να την παρηγορήσω, να της πω τα πρέπει. Ο Χριστός συγχωρεί όλους τους μετανοημένους αμαρτωλούς.

"Ήταν μια πλούσια από τις ανώτερες κοινωνικές τάξεις. Τί να το κάνεις; Μοιχεύεις; άπατᾷς τον άντρα σου και φαίνεσαι μπροστά του άγγελος, ε; Κάρβουνο έχεις. Από την ώρα εκείνη, όσο σπουδαία κι αν φαίνεσαι στα μάτια του, είσαι μια κολασμένη, δυστυχισμένη, λυπημένη. "Ενώ η γυναίκα που δεν ξέρει άλλον εκτός από τον άντρα που της έδωσε ή Έκκλησία, αυτή είναι ευτυχισμένη, έχει χαρά.

Δυστυχισμένος λοιπόν ο άντρας που μοιχεύει, δυστυχισμένη ή μοιχαλίδα που άτιμάζει τον άντρα της. **Δυστυχισμένος** εκείνος που παίρνει μαχαίρι και σκοτώνει τον άλλο και βάφει τα χέρια του στο αίμα, κι αφήνει όρφανά στον κόσμο αυτόν. Είναι Κάιν· κι όπως ο Κάιν έτρεμε σαν τα φύλλα, έτσι και οι φονιάδες, όποιο όνομα και να 'χουν, τρέμουν. **Δυστυχισμένος** είναι κ' εκείνος που, αντί να δουλεύει, να ζυμώνει τη γη με τον ιδρώτα του, προσπαθεί με κλεψίες, άτιμίες, πλαστογραφίες, με διάφορα μέσα, να κλέψει τον άλλο, και πάει στη Θεσσαλονίκη ν' αγοράσει διαμερίσματα και να φτειάξει πολυκατοικίες. Ευτυχισμένος είναι ο τίμιος που ζή στην καλύβα· ή καλύβα του είναι παλάτι, ενώ τα μέγαρά που κατοικούν κλέφτες και άπατεώνες έχουν κατάρα Θεού. **Δυστυχισμένος** ακόμη εκείνος που πάει στο δικαστήριο κι άπλώνει το βρωμερό του χέρι πάνω στο άγιο Ευαγγέλιο και παίρνει ψεύτικο όρκο· κάρβουνο έχει στην ψυχή του, κι ας κέρδισε την υπόθεσι μαζί με τους δικηγόρους και τους δικαστάς. **Δυστυχισμένο** είναι και εκείνο το παιδί που σηκώνει χέρι και χτυπάει τη μάνα του και τον πατέρα του. Δυστυχισμένοι είναι αυτοί. Γιατί; Διότι **παραβαίνουν εντολή του Θεού**. Ο πρώτος την εντολή **«Ού μοιχεύσεις»**. Ο δεύτερος την εντολή **«Ού φονεύσεις»**. Ο τρίτος την εντολή **«Ού κλέψεις»**. Ο τέταρτος την εντολή **«Ού ψευδομαρτυρήσεις»**. Και ο τε-

λευταίος την εντολή **«Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου»**.

Βλέπετε λοιπόν από πού προέρχεται ή δυστυχία μας; Φωνάζει ο διάβολος στις ημέρες μας. "Όπως τα παιδιά χρησιμοποιοούν γομολάστιχα για να σβήνουν στα τετράδιά τους, έτσι ο διάβολος μάς δίνει μια γομολάστιχα και σβήνουμε τις εντολές του Θεού. "Όχι πορνεία, όχι μοιχεία, φωνάζει το Ευαγγέλιο· μοιχεία και πορνεία εμείς. "Όχι φόνος, όχι πόλεμος, όχι έριδες και φιλονεικίες· πόλεμος, μάχες, όλεθρος και σκοτωμός εμείς. "Όχι κλοπές, όχι «άρπαξε να φᾶς και κλέψε να 'χης»· τίποτα εμείς. "Όχι ψευδομαρτυρίες στα δικαστήρια, όχι ψεύτικους όρκους για να κερδίσουμε την υπόθεσι· όρκους εμείς. "Όχι άσέβεια στους γονείς μας· άσέβεια εμείς.

Το αποτέλεσμα; **Άμαρτήσαμε, αδέρφια μου, είμαστε πολύ άμαρτωλοί**. Παπᾶδες και δεσποτάδες, μικροί και μεγάλοι, από τα παλάτια μέχρι τις καλύβες και τα μικρά χωριά, όλοι μας άμαρτήσαμε. Και για τις άμαρτίες αυτές μάς τιμωρεί. Καμμία γενεά —το βλέπω— δεν άμαρτήσε τόσο όσο ή δική μας. "Ανοιξα τα χαρτιά στη μητρόπολι και είδα, ότι πρό έκατό έτών έδω στη Μακεδονία ούτε ένα διαζύγιο. Τώρα μέρα - νύχτα ανεβαίνουν στη μητρόπολι δικηγόροι και φέρνουν χαρτιά να χωρίσω τις γυναίκες από τους άντρες. Τετρακόσες αίτήσεις διαζυγίων μαζεύονται κάθε χρόνο.

Πού πάει ο κόσμος; μοιχεία και πορνεία, άσέβεια και φόνος, έγκλήματα και βλαστήμια. Άμαρτήσε ή γενεά μας, μάς τιμώρησε ο Θεός· έγινε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος και σκοτώθηκαν είκοσι έκατομμύρια (20.000.000) νέοι. "Εγινε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, κόπηκαν σαράντα έκατομμύρια (40.000.000). Προχθές σε Φλώρινα, "Εδεσσα, Κοζάνη, Αθήνα σειρήνες άκούστηκαν, δοκιμαστικά. Από ώρα σε ώρα υπάρχει φόβος για τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Και **οί άνθρωποι είναι άμετανόητοι**, όπως ο Ιούδας· **«ό δέ παράνομος Ιούδας ούκ ήβουλήθη συνιέναι»** (όρθρ. Μ. Παρ., αντίφ. γ'). Σκληρές οι καρδιές. Γελᾶνε οι νέοι, κοροϊδεύουν· δεν γνώρισαν τις ημέρες που γνώρισάμε. Κοντά σας έμενα στα χρόνια της κατοχής. Νύχτωνε! Θεέ μου, πότε θα ξημερώση. Ξημερώνε, πότε θα νυχτώση. Δεν κοιμούνται οι άνθρωποι ήσυχά. Μᾶς έδωσε ειρήνη ο Θεός, δεν το έκτιμήσαμε. Πορνεία, μοιχεία, βλαστημία, κακοήθεια, διαφθορά.

"Αδειασαν οι έκκλησίες. "Ερχεται μια άρκούδα στο χωριό, τρέχουν όλοι να τη δούν. "Ερχεται κινηματογράφος, τρέχουν όλοι. Γύριζα νύχτα και πέρασα από την Καρατζόβα (Αριδαία). Ήταν μία ή ώρα. Βλέπω όλο το χωριό μαζεμένο. "Ολονυχτία έκαναν; "Όχι, είχαν εκεί μια καλλιτέχνίδα ντιζέξ από τη Θεσσαλονίκη και έπαιζαν βιολιά και τύμπανα μέχρι τις πρωινές ώρες. Και μάζεψε ή ντιζέξ τριάντα χιλιάδες (30.000) δραχμές σε μια νύχτα, ενώ ή έκκλησία δεν μάζεψε ούτε πενήντα (50) δραχμές. Τα δίνουν όλα στον διάβολο, τίποτα στο Θεό.

Πηγαίνετε στα σπίτια σας και απόψε μικροί - μεγάλοι ας πέσουμε στα γόνατα να παρακαλέσουμε το Θεό να μάς δώσει ειρήνη και πρό παντός τη **μετάνοια**. Δεν θέλω ν' ακούσετε έμένα πού 'μαι άμαρτωλός· ακούστε ένα άγιο που τον έορτάζει ή Έκκλησία μας. Είναι ο όσιος **Νίκων ο «Μετανοείτε»**. Πήγαινε από χωριό σε χωριό, από ρεματιά σε ρεματιά, από κάμπο σε κάμπο, από κορυφή σε κορυφή· έτρεχε συνεχώς και δεν έλεγε τίποτα άλλο παρά **«Μετανοείτε» «Μετανοείτε»**. "Ας ακούσουμε τη φωνή του, ας μετανοήσουμε κ' εμείς. Και ή Παναγία Δέσποινα με όλους τους άγίους ας φυλάττη όλη την πατρίδα μας· αμήν.

(†) επίσκοπος Αύγουστίνος